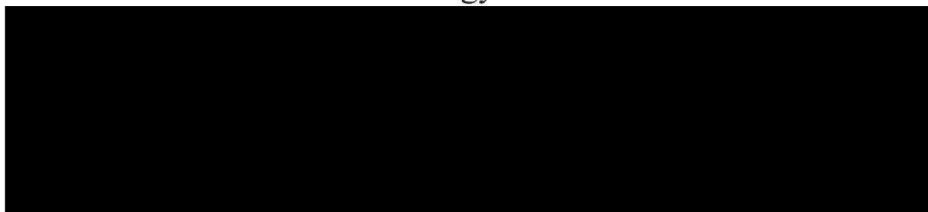

Dr. Helmeczy László
Ügyvéd

Fővárosi Törvényszék
Katonai Tanácsa

Budapest
Fő utca útján

Alkotmánybíróság

Budapest
részére

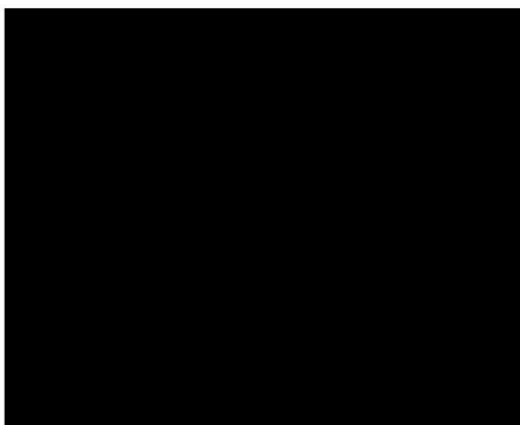
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 00913 - 0 / 2021
Érkezett:	2021 ÁPR 21.
Példány:	2 db
Melléklet:	11 db
Kezelőiroda:	4

Hiv.sz.: **41.Kb. 55/2017.**

A FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KATONAI TANÁCSA 3.
2021 -02- 24
Nyt. szám: <u>41. Kb. 55/2017</u>
Mell. lapszám:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Dr. Helmeczy László védő a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.55/2017 számú illetve a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 65.Kbf.66/2019 számú ítéleteivel szemben az ügyben érintett:

terheltek vonatkozásában az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI.tv.27.§-alapján

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának és a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának fent írt számú határozatainak Alaptörvény ellenességét és a támadott bírói döntéseket semmisítse meg.

I. Indítvány és hatáskör

A jelen alkotmányjogi panasz benyújtására azért került sor, mert az első- és másodfokon eljáró bíróságok az ítéleti ténymegállapítás a büntető eljárásban lefolytatott bizonyítást illetően megsértették a tisztességes eljárásra vonatkozó szabályokat, emellett anyagi jogszabálysértést követtek el, továbbá a jogorvoslati fórumként eljáró másodfokú bíróság az indokolt bírósági döntéshez való jog megsértésével hozta meg határozatát.

A jogerős ítélettel szemben rendes jogorvoslatnak már nincs helye, így az Abtv. hivatkozott szakasza alapján törvényes határidőn belül alkotmányjogi panaszt nyújtunk be.

II. Az Alaptörvénynek az indítvánnyal érintett részei

„XXVIII. Cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és a kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(4) Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése a kialakult gyakorlatnak megfelelően az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. Cikke szerint értelmezi és használja a tisztességes eljárás fogalmát. A Magyar Alkotmánybíróság gyakorlatában a (6/1998. (III.11.) AB Határozat) sokat idézett összegzése szerint a tisztességes eljárás „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni, ezért egyes részletek hiánya ellenére épp úgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan” avagy „nem tisztességes”.

Álláspontunk szerint tehát ebben az ügyben az eljáró bíróságok alapvetően a tisztességes eljáráshoz való jogot sértették meg, amely többek között a fegyveregyenlőséget, továbbá az indokolt bírói döntéshez való jogosultságot is magába foglalja. Az Alaptörvény és az általunk hivatkozott tisztességes eljárás kapcsolatrendszerét az alábbiakban részletezzük:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek-e szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog elsősorban nem az egyéneket megillető jog, hanem az igazságszolgáltatás egyik legfontosabb alapelve és a jogállamiság elvének lényegi, tartalmi eleme. Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jogot részben az EJEB gyakorlatára tekintettel értelmezi, az EJEB pedig a bírói döntések tartalmával összefüggésben rámutatott, hogy valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat és a bírói döntések tekintélyét. (Taxquet kontra Belgium (926/05) 2010.11.16.) Az EJEB ezért a jogértelmezés állított tartalmi hibáját kivételesen ugyan, de akkor is vizsgálja, ha a bíróságok kiszámítható és egységes értelmezésen alapuló joggyakorlatának hiányát veti fel. (Beian kontra Románia (30658/05.) 2007.12.06.) Ez ugyanis a tisztességes eljáráshoz való jog és ezen keresztül a jogállamiság elvének a sérelmét alapozhatja meg.

Az EJEB értelmezésével hasonlóságot mutat az Alkotmánybíróságnak az a gyakorlata, mely szerint egy szabályozás felülírása kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntések eszközévé, ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatóság és előreláthatósági elvárás. (3026/2015. (II.9.) AB Határozat) A kirívó jogértelmezési hiba, tehát az Alkotmánybíróság gyakorlatában kivételes esetben felvetheti a jogállamiság sérelmét is.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálybalépését követően elsőként a 7/2013. (III.1.) AB Határozatban vetette össze a korábbi Alkotmány és az Alaptörvény érintett rendelkezéseinek tartalmát. Ennek eredményeként arra jutott, hogy a korábbi határozataiban szereplő érvek és megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya és az Alkotmánybíróság a jövőre nézve is irányadónak tekintette a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi Alkotmánybírósági gyakorlatot.

Az Alkotmánybíróság, tehát a 7/2013. (III.1.) AB Határozatban kifejezetten az Alaptörvény 24. Cikk (2) bek. d.) pontjában és az Abtv. 27.§.-án alapuló hatáskörében, összefüggésben megerősítette a tisztességes eljáráshoz való joggal

kapcsolatos gyakorlatát és megállapította, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó – az Alkotmánybíróság által korábbi gyakorlatával kimunkált – alkotmányos követelmények nem csak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthetők.

Az Alkotmánybíróság tehát arra a megállapításra jutott, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban fenntartott korábbi Alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazásának továbbra sincs akadálya. (például: 8/2015. (IV.17.) AB Határozat indokolás (57)) Ezt követően ebben a szellemben születek meg az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésével összefüggő döntései.

A tisztességes eljárás (fair trial), amint arra már utaltunk is, az Alkotmánybíróság döntéseiben kimunkált alkotmányos mérce szerint olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére épp úgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes. (6/1998. (III.11.) AB Határozat, ABH 1998.91.95.)

A tisztességes eljárás követelménye által meghatározott garanciák, a bírósághoz való jog megannyi konkrét feltételét tartalmazzák, amelyek nem abszolútak abban az értelemben, mint például az ártatlanság védelme, de amelyek az általános szabály szerinti mérlegelésnek mégis abszolút korlátai. Nincs olyan szükségesség, amely miatt a tárgyalás tisztességes voltát arányosan ugyan, de korlátozni lehetne, hanem a tisztességes tárgyalás fogalmán belül alakítandó ki olyan ismérv rendszer, amely annak tartalmát adja, s csak ezen belül értékelhető bizonyos korlátozások szükséges és arányos volta. (6/1998. (III.11.) AB Határozat, ABH 1998.91.99.) A tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. (14/2004. (V.7.) AB Határozat, ABH 2004.241.266.)

Az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésének értelmezésével nedvesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő úgynevezett részjogosítványok. (7/2013. (III.1.) AB Határozat)

Az említett AB Határozatban nevesített részjogosultságok közül kifejezetten a panaszunk tárgyát illetően meg kell említeni a következőket:

A törvény által létrehozott bíróság az észszerű időn belüli elbírálás követelménye és a szabály ugyan ténylegesen nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége (8/2015. (IV.17.) AB Határozat Indokolás (63)), ugyanígy a tisztességes eljáráshoz való jog részének tekinti az AB gyakorlata az érintett jogát, az indokolt bírósági döntéshez. (7/2013. (III.1.) AB Határozat indokolás (34))

Az Alaptörvény XXVIII. Cikkéhez fűzött indokolás jegyzi meg, hogy a tisztességes eljárásnak az Egyezmény – és Alkotmány szövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amely a büntető eljárásban az biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. Mindemellett azt tudomásul vehető, hogy a fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. A fegyverek egyenlőségének egyik feltétele (és a nemzetközi szervek esetjogában is leginkább kimunkált területe) a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők (például szakértők) megtartása semleges pozícióban. A másik feltétel, hogy az ügyben releváns adatokat a vád illetve a terhelt és a védő ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhessék meg. Itt érintkezik a fair trial elve, a védelemhez való jog hatékonyságának és a védelemre való felkészülés kellő idejének és eszközeinek követelményeivel. (6/1998. (II.11.) AB Határozat) Szintén ugyanezen döntés alapján függ össze az eljárás tisztessége a bizonyítékok és dokumentumok megismerésével. (793/B/1997. AB Határozat)

III. A személyes érintettség

Az érintett büntető eljárásban valamennyi a kérelemben elítéltet a tisztességes eljárásra vonatkozó, a későbbiekben kifejtett szabályok megsértésével ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre, így a személyes érintettség kétséget kizáróan megállapítható.

Az ítéleti ténymegállapításról

A bírói döntéseknek a tények valósághű megállapításán kell nyugodniuk, mert így a véglegesség igényével léphetnek fel a társadalom tagjai előtt. (34/2013. (XI.22.) AB Határozat) A törvényesség és jogállamiság alkotmányos követelménye miatt elengedhetetlenül szükséges a bizonyítás perrendszerű lefolytatása, különben az eljárási görbében megfogalmazott normák értelmüket vesztenék. A jogszabály betartása garanciát is biztosít a büntető eljárásban lefolytatott különféle bizonyítási cselekmények szabályszerűségének és törvényességének megítélése során. (Erdei Árpád: A trónfosztott királynő uralkodása, avagy a bizonyítás elmélet szent tehene. Magyar jog 1991/4. 214. o.)

Megfelel-e ezeknek az elvárásoknak az eljáró bíróság ténymegállapítása?

Az eljárás során többször hangot adtunk annak, hogy már maga a vádirat az egyes cselekményeknél konkrétan megállapítható ténymegállapításokat nem tesz, pontosabban nem tudott tenni, hanem ezt azzal pótolta, hogy „a kialakult szokásokra” hivatkozva alapoz meg tényállításokat. (Így pl. arra nézve, hogy milyen

kötelességszegéshez milyen összeget lehet társítani, több személyt is meghallgat a vádhatóság azzal a kérdésfeltevéssel, hogy „egyet ért-e azzal, hogy”.)

Az ítélet részben túllép ezeken a megállapításokon és következetesen nem fogadja el a kellő bizonyíték hiányában az úgynevezett túlsúllyal kapcsolatos kötelességszegést és ugyancsak nem fogadja el a vádiratban vélelmezett összegeket, csak abban az esetben, hogy ha a bíróság szerint az adott cselekménynél erre közelebbi adat is van. (pl. szóban elhangzik az összeg) Ezzel együtt azonban meg kell állapítani, hogy az ítélet mégsem tud a kívánt módon elhatárolódni a vádirattól, hisz saját maga is kijelenti, hogy az elsőfokú ítélet (a könnyebb értelmezhetőség kedvéért követi az ügyész vádiratot) az egyes részcselekmények pontokba szedése kapcsán és csak azokban az esetekben emeli ki és rögzíti külön, amelyeknél a bíróság lényegesen eltérő tényállást állapított meg. Ahogyan arra már utaltunk is a bírói ténymegállapításnál mégis döntő szerepet kapnak a vádhatóság jelentéseiben leírtak. (I. fokú ítélet 63. o. 2. bek.)

Ezzel kapcsolatban két alapvető problémánk is van. Az egyik, hogy az ítélet visszatérően tesz olyan megállapítást, hogy „a vádlott a továbbiakban a vádiratban írt magatartást tanúsította”. Ez felveti azt, hogy valamilyen módon az ítélet önállóan nem, hanem csak a vádirattal együtt értelmezendő. Ilyen ítéletszerkesztési megoldást nem ismer a bírói gyakorlat.

A másik lényeges probléma, hogy pontos összeget ugyan nem állapít meg a bíróság, azonban rendszeresen tesz olyan megállapítást, hogy az adott vádlott ismeretlen összegű készpénzt fogadott el, illetve olyat, hogy pénznek megfelelő tárgyat fogad el.

Ennek az ítéleti tényállításnak az értelmezése rendkívül nehéz és nem tekinthető egyértelműnek és teljesen világosnak. Nem vonja senki kétségbe, hogy a határra érkező ukrán állampolgárok rendszeresen adtak pénzt a vádlottaknak, de ez nem alapozhatja meg azt az ítéleti bizonyosságot, hogy minden egyes alkalommal, amikor az érintett vádlott az ilyen vagy olyan mozdulatot megtette akkor valóban pénz elvételére és annak elrejtésére került volna sor. Ezeknek a mozdulatoknak számos, más egyéb oka is lehetett. Álláspontunk szerint ez az ítéleti ténymegállapítás ugyanúgy megalapozatlan vélelem, csak most már szűkebb körben, mint amit a Vádhatóság tett, aki a saját értékelése szerint ehhez mindig hozzá „következtetett” ilyen vagy olyan okból egy bizonyos összeget is. A bíróság a pontos összeg megállapítását ugyan többségében mellőzi, de mindig feltételezi, hogy csak pénz elfogadásáról lehet szó.

Ez a ténymegállapítás nem állja ki a 34/2013. (XI.22.) AB Határozatban írt elvárás próbáját, mely szerint „A bírói döntéseknél a tények valósághű megállapításán kell nyugodniuk, mert így a véglegesség igényével léphetnek fel a társadalom tagjai előtt.”

Az ügyben a védők álláspontja szerint mindenképpen szükséges lett volna igazságügyi, informatikus szakértő kirendelése. Az eljárás során a védői indítványok ellenére igazságügyi szakértő kirendelésére nem került sor. Tekintettel arra, hogy ezen indítványoknak nem adott helyt az I.fokú bíróság, ezért több védő és vádlott igazságügyi szakértői véleményt szerzett be az ügyben annak igazolására, hogy a vádhatóság álláspontja téves. Országosan is ismert és elismert igazságügyi szakértő, médiatechnikai szakértő, így pl: Fényes Péter igazságügyi médiaszakértő által készített szakvéleménye is be lett csatolva [REDACTED] XVII.r. vádlott rendőr törzszászlós terhére rótt cselekmények vonatkozásában. A szakértő több szakvéleményt is becsatolt, amelyeket a Stalient Stils Video Focus rendszerével kikockázott képek vizsgálatával végezte el a felvételek vizsgálatát. Ez a vizsgálati rendszer a világ élvonalbeli forenzikus, videorekonstrukciós rendszere. A szakértői vélemények egyértelműen megállapították több esetben, hogy a felvételek alapján nem bizonyítható az a vádhatósági állítás, hogy a vádlott bármilyen bankjegyet venne át.

Fényes Péter szakvéleményén túlmenően [REDACTED] igazságügyi szakértő szakvéleménye is megerősíti az I.fokú ítélet megalapozatlan voltát.

Azt, hogy az igazságügyi szakértők, vagy azt, hogy a vádhatóság a filmfelvételek alapján hány esetben vádolta meg a vádlottakat azt jelentette, hogy ahány felvételre állította a vádhatóság, hogy pénzáadás történik, annyi rendbeli vesztegetésért ítélte el az I. és II. fokú bíróság az adott vádlottat. Természetesen minél több rendbeli, több pénzáadással volt megvádolva és elítélve az adott vádlott, annál magasabb vagy annál hosszabb tartamú szabadságvesztésre ítélték az eljáró bíróságok. Ebben a vonatkozásban tehát, mindazon pénzáadások, amelyekért annak ellenére lettek elítélve a vádlottak, hogy igazságügyi szakértők zárták ki a filmfelvétel szakértői vizsgálata alapján a pénzáadást ártatlanul lettek elítélve e vádpontok vonatkozásában, nem csupán bizonyíték, hanem bűncselekmény hiányában is.

Az I.fokú bíróság azzal utasította el ezeket a védők által becsatolt szakvéleményeket, hogy a felvételek értelmezése nem szakkérdés, ennek eldöntése a bíróság kompetenciájába tartozik. Ehhez képest a vádhatóság ilyen jellegű anyagait szakértői intézet készítette, sőt a nyomozó hatóság több ízben is megpróbálta „feljavítani” a felvételeket, aminek gyakran az lett az eredménye, hogy már nem is személyek, hanem testrészek látszanak a belső kamera felvételeken, amihez a vádhatóság okiratok alapján – szolgálati napló – próbálta hozzátársítani az adott személyt.

Az soha senki által nem volt ellenőrizve, hogy a szolgálati napló adatai mennyiben hitelesek, így ha a naplóban elírás, névelírás vagy egyéb pontatlanság volt, akkor szintén adott esetben olyan személy elítéléséhez vezethet, aki bűncselekményt nem követett el.

Az eljáró bíróságok a becsatolt szakvéleményeket okirati bizonyítékként sem fogadták el, és nem vetették össze a bíróság rendelkezésére álló videofelvételekkel. Miközben

az ügyészség hasonló, többször is változó beadványait az eljárás anyagává tették, ezzel álláspontunk szerint megsértették a „fegyveregyenlőség elvét”, és a vádlottakat hátrányos helyzetbe hozták.

A bizonyítás során a külső és belső kamera felvételek törvénytörtő felhasználása

V/A. külső kamera felvételek:

A vádirati ténymegállapítás igen lényeges támogató pontja a NAV által készített külső felvételek felhasználása. A külső felvételek nélkül ugyanis nem állapítható meg, hogy mikor milyen jármű érkezett a helyszínre és az sem, hogy ezekkel szemben volt e vagy sem és ha igen akkor milyen intézkedés. A külső felvételek hiánya következtében csak a belső felvételek alapján lehet megkísérelni – ha ez egyáltalán lehetséges – a tényállás megállapítását. Ez esetben tehát maga az intézkedés már nem látszik, pusztán a fülkében történtek értékelhetők. Az ide benyújtott útlevelekhez viszont már nem kapcsolható érkező és távozó jármű. Ebben az esetben szinte megoldhatatlan feladatként jelentkezik személyenként és esetenként annak eldöntésére, hogy az útlevelekből a pénz kivételére mikor került sor fülkén kívül, vagy azon belül.

A külső felvételekkel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy törvényességi aggályok miatt – a valóban archivált nyolc nap kivételével – kizárt azok felhasználhatósága.

A kamerafelvételek időbeli felhasználhatóságát illetően több jogszabály is tartalmaz rendelkezést, amelyek közül itt a Rendőrségi Törvény 42.§.-ára utalunk, amelynek a (7) bek-e egyértelműen rögzíti, hogy az adott szituációnak megfelelően 3 munkanap, 5 munkanap vagy a rögzítést követő 30 nap elteltével törölni kell azokat.

A NAV által készített felvételekre – mint jelen esetben is – hasonló rendelkezések vonatkoztak, ha más hatóság nem kérte a felvételek archiválását, akkor legkésőbb 30 nap elteltével törölni kellett azokat. (Mellékelten informatikai szakértői véleményt is csatoltunk be, amely a külső felvételek felhasználhatóságát illetően a fent kifejtett álláspontok, sőt ennél még szigorúbb feltételrendszert állapítja meg.)

A külső felvételekkel kapcsolatban egyedül arra van adat, hogy a NAV a Központi Nyomozó Főügyészség Regionális Osztályát 2016. március 17.-én tájékoztatta arról, hogy megküldi a külső felvételeket. Ebből értelemszerűen következik, hogy azok bekérésére ehhez az időponthoz képest rövid idővel korábban kerülhetett sor.

Ez azonban nemcsak az archivált, hanem a teljes folyamatos felvétel volt, abból a jogszabályi rendelkezésnek megfelelően nem töröltek semmit.

Ez a NAV tájékoztatás tartalmazza ugyan, hogy 2015. augusztus 18.-án a Nemzeti Védelmi Szolgálat megkeresése alapján történt az archiválás. Ez az állítás nincs leellenőrizve, így alapvetően kérdéses, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat rendelkezett e ilyen jogkörrel. A levélből ugyan kitűnik, hogy mindössze négy időpont (2015.07.26.-27., 2015.08.02.-03., 2015.08.09.-10., 2015.08.16.-17.) vonatkozásában került sor a külső felvételek megküldésére. Archiválás kérésére tehát csak ezen időpontokra nézve kerülhetett sor. Ezzel együtt viszont felvetődik az is, hogy 2015. augusztus 18.-án a Nemzeti Védelmi Szolgálat a teljes elkövetési időre tekintettel még nem is tudhatta, hogy milyen időpontokra kell adatokat szolgáltatni, tehát a részleges archiválás körülményei sem tisztázhatók.

A NAV hivatkozott 2016.03.17.-i átírata szerint, tehát csak a fenti négy időpontban készített felvétel került archiválásra és megküldésre. Ehhez képest teljesen érthetetlen, hogy szinte minden vádlottnál hogyan kerülhettek még is felhasználására külső kamerafelvételek a fentiekén kívül eső időpontokban is.

A Kúria 74.Bkv. véleménye szerint a feljelentés haladéktalanságának indokolt „olyan értelmet tulajdonítani, hogy a Be.206. §/A. (1)(4) bekezdéseinek alkalmazási körében ez a követelmény nem sérül akkor, ha a feljelentési kötelezettségének az információgyűjtést végző szervek az adatok megszerzését követően 8 napon belül nem tesz eleget”.

Amennyiben az általam képviselt vádlottak esetében megvizsgáljuk a jogszerűen bekért és megkapott külső kamerafelvételeket, úgy az alábbiak állapíthatók meg:

Jogszerűen álláspontom szerint a 2015. VII. 26-27., a VIII.2-3, VIII.9-10, és a VIII.16-17 napján kelt felvételek használhatóak fel, az összes többi felvételtől nem állapítható meg, hogy mikor került a hatóság birtokába kétséget kizáróan, azonban ennek nincs is jelentősége, mert a többi felvételeket 30 napon túl automatikusan törölni kellett a rendszerből, tehát valójában ezek a felvételek nem léteznek, vagy léteztek a nyomozás során. Ennek ellenére a nyomozati anyagból megállapítható, hogy a vádhatóság olyan időpontban vetett össze külső és belső kamerafelvételeket, amikor a felvételek archiválását még nem is kérte, így nem is állhattak volna rendelkezésre a vádhatóságnak. Az a 8 nap, amelyre vonatkozóan valóban a vádhatóság archiválást kért bizonyítékként felhasználható, de csak abban az esetben, ha ezt az információt az Alkotmánybírósági és a Kúriai gyakorlatnak, valamint a jogszabályi feltételeknek megfelelően haladéktalanul – álláspontom szerint 8 napon belül – a feljelentést megteszi. (Megjegyezni kívánjuk, hogy nem a 8, hanem a 15 napot is meghaladták ezek a feljelentések, ami már mindenképpen túl van mind a bírói gyakorlat, mind a jogszabályi szabályozáson.) Ha jogszerűen archivált és le nem törölt felvételeken beérkezett információk alapján a feljelentés haladéktalanul nem történik meg, úgy ezek az információk sem képezhetik alapját egy jogszerű ítéletnek.

Az I. fokú ítélet a vádbeli napok esetében nem minden esetben rögzíti, állapítja meg azt, hogy az adott nappal kapcsolatos információk megszerzését követően mikor kerül sor a feljelentésre.

A kamerafelvételekkel kapcsolatosan álláspontom szerint az alábbiak állapíthatók meg:

[REDACTED]

Fentiekből kitűnően csak olyan vádpontokban, illetve ítéleti tényállásban érintett [REDACTED] amelyekre vonatkozóan a külső felvételek archiválására nem kértek, és nem kaptak engedélyt. Az [REDACTED] terhére megállapított bűncselekmények azon túl, hogy mind az archiválás alapján engedélyezett napokon kívül történtek és ezért a külső felvételek nem használhatók fel az is megállapítható a fenti kimutatásból, hogy az [REDACTED] terhére rótt bűncselekmények esetén sem valósult meg az a törvényi követelmény, amely szerint a megszerzett titkos információ alapján haladéktalanul meg kell tenni a feljelentést. Az Ő esetében valamennyi feljelentés túl van a 8 napon, így álláspontom szerint a feljelentések alapján beszerzett bizonyítékok ezen okból sem használhatók fel bizonyítékként. [REDACTED] [REDACTED] esetén tovább növeli az ítélet teljes megalapozatlanságát az, hogy valamennyi terhére rótt esetben archiválás hiányában 30 napon túl meg kellett volna semmisíteni a felvételeket. A csatolt orvosi igazolásokból kitűnően a VIII.r. vádlottal közös háztartásban élő és vádlott gondozására és eltartására szoruló szülők súlyos betegek, és folyamatos eltartásra, ápolásra szorulnak.

[REDACTED]

08.22. / Nemes a békett kam...

A fentiekből megállapítható, hogy a vádbeli napok és vádbeli esetek túlnyomó részében nem állt törvényesen beszerzett bizonyíték az I. fokú bíróság rendelkezésére, ennek ellenére gyakorlatilag valamennyi vádpontban és eseményben a bűnösség megállapításra került, amelyet a II. fokú bíróság álláspontunk szerint törvénytörő módon elfogadott.

Az adott időszakban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által a határátkelőhelyeken telepített kamerák, biztonsági térfigyelő rendszer működését a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. tv. 6.§. (2)-(3) bekezdése, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Elnöke által kiadott 2125/2014. sz. Szabályzat rendezte.

A Szabályzat 30. pontja szerint a térfigyelő rendszer által közvetített, rögzített adatok archiválását és a 30 napon túl tárolt tartalom törlését a rendszer automatikusan végzi. (Ez az automatikus törlés nyilván nem működött, mert nemcsak a vád tárgyává tett napok kerültek rögzítésre, hanem az informatikai anyag mennyiségéből következik, hogy a folyamatosan felvett egyre csak halmozódott és abból nem töröltek semmit.)

A Szabályzat 32. pontja kimondja, a rögzített adatok vonatkozásában a felhasználási területet és a célokat a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI tv. 6.§. (2) bekezdése tartalmazza, amely szerint:

„A vámhatóság a vámhatósági intézkedés során az érintett személyről, a környezetről, illetve a vámhatósági intézkedés szempontjából lényeges körülményről, tárgyról kép- és hangfelvételt készíthet. A vámhatóság által készített kép- és hangfelvétel, illetve az abban szereplő személyes adat az esemény helyszínén elkövetett bűncselekmény vagy szabálysértés miatt kezdeményezett eljárás, illetve a vámhatóság hatáskörébe tartozó közigazgatási hatósági eljárás során vagy az érintett jogainak gyakorlása céljából használható fel.”

A jogszabály szövegéből egyértelmű, hogy a kép- és hangrögzítés célja a vámhatósági intézkedés körülményeinek dokumentálása. Jelen esetben azonban a rendőrség határrendészeti tevékenységének vizsgálata, határrendészek cselekményei kapcsán kerül sor a felvételek vádhatóság általi felhasználására, amely álláspontom szerint célhoz kötöttség általános elvének sérelmével jár.

A 6.§. (3) bekezdés kimondta, „ha a kép- vagy hangfelvételen rögzített cselekmény miatt büntető- vagy szabálysértési eljárás nem indul, a kép- és hangfelvételt legkésőbb a rögzített cselekmény időpontjától számított harminc nap elteltével törölni kell”.

A törvényi felhatalmazás szerint tehát a Nemzeti Védelmi Szolgálat által végzett titkos információgyűjtés (büntető feljelentés nélkül) nem adott jogalapot a készült felvételek 30 napon túli archiválására, hisz ekkor még büntetőeljárás nem indult.

Ehhez képest roppant talányos, hogy a vádhatóság hogyan készíthetett jelentést a külső és belső felvételek egybevetéséről, amikor még be sem kérték a külső felvételeket, és amelyek megtekintésével a Tisztelt Katonai Tanács közel egy évet töltött el. Erre nyilván csak úgy kerülhetett sor, hogy nem töröltek semmit, de azokat jogellenesen beszerezték, és felhasználták annak érdekében mindenáron megkíséreljék a túlsúllyal kapcsolatos szabályszegés bizonyítását. (Jól lehet az ítélet szerint is az intézkedő rendőr mérlegelésére volt bízva, hogy indokoltnak tartja –e túlsúllyal kapcsolatos intézkedést vagy sem.)

A tárgyaláson lefolytatott bizonyítás során több esetben előfordult, hogy az ügyész jelezte, hogy a soron következő vádponthoz nem áll rendelkezésre külső felvétel. Ennek ellenére ugyanúgy készült írásban jelentés a külső és belső felvételek összevetéséről mintha lett volna és az felhasználásra is került.

A külső felvételekkel kapcsolatos felvetéseinkre a Vádhatóság is reagált és visszatérően arra hivatkozott, hogy a NAV részéről ígéretet kaptak a felvételek

archiválásának elrendelésére. Hivatkozott később az Ügyészség arra is, hogy a NAV-nál abban az időben átszervezések voltak, ezért nem folytak gördülékenyen az ügyek. Ügyészi részről az is elhangzott, hogy egy [REDACTED] [REDACTED] nevű ezredes is tudja tanúsítani, hogy ők kérték az intézkedést.

A Nemzetvédelmi Szakszolgálat feljelentései valóban tartalmaznak olyan adatot, hogy „szolgálatunk jelen ideig” intézkedett a bírói igazolás beszerzésére, a külső kamera felvételek ... adatainak beszerzésére” amelyre nyilvánvalóan nem került sor, amelyet teljes mértékben bizonyít a már hivatkozott a NAV Központi Irányítás Biztonsági Főosztály részéről [REDACTED] főosztályvezető [REDACTED] alezredes ügyész úrhoz 2016. március 17.-én írott levél, amelyből kitűnik, hogy mindössze 4 időpontban, összesen 8 napra kérték archiválást, egyebekben pedig nem. Ezt az alábbi szöveget az elsőfokú tárgyaláson tartott perbeszéd során [REDACTED] védő kollégám fel is olvasta: „Tájékoztatom továbbá, hogy a terengyelő kamerarendszer által tárolt log-fájlok egyértelműen mutatják, hogy a fentiekén kívül más időszakokra kiterjedően senki, egyik munkállomáson sem archivált felvételt, ezért nyilván téves az a levelében hivatkozott NVSZ és a NAV munkatársai szóbeli egyeztetése során állítólagosan elhangzott hiányzó felvételek „véletlen” törlésére vonatkozó információ is.”

A NVSZ feljelentései 2015.07.09., 07.22. és 08.03.-án keltek és az addig eltelt időre hivatkozva utaltak az intézkedésükre. Ezzel szemben a valóban archivált 8 nappól 4 nap az ezt követő időre esik, míg a jelentésekben megfogalmazott időszakokra is csak 4 nap esik. Nyilván ez nem így lenne, ha valóban megtörtént volna a teljes körű intézkedés. Így az az ítéleti hivatkozás (171. old. utolsó bek.) teljesen alaptalan, mivel a fenti bizonyítékkal szemben mégis elfogadja azt a tényt, hogy megtörtént a felvételek archiválása.

Az az Ügyészség és a Bíróság szerint sem volt kétséges, hisz rögzítésre került, hogy ha a külső felvételek archiválására 30 napon belül nem történt intézkedés, akkor azokat meg kell semmisíteni. Ez rendkívül fontos mert mind az ügyész, mind pedig a bíróság tesz ilyen nyilatkozatot. Úgyhogy ez nem is lehet kérdéses. (A 41.Kb. 55/2017/216. számú tárgyalási jkv. 61. oldalán a katonai ügyész viszontválaszában: „a felvételeket 30 napon után valóban törölni kell ...”. A bírósági ítélet 171. old. utolsó előtti bekezdésben „valamennyi feljelentéstől visszafelé számított 30 napon belül esett valamennyi vád tárgyává tett bűncselekmény, tehát a megsemmisítés a rendszer automatikus felülírása előtt került sor az archiválásra” ez nem felel meg a valóságnak.) A feljelentés megtétele nem a NAV irányába, hanem az Ügyészség felé irányult a büntető eljárás megindítása érdekében, ami nem azonos az archiválás iránti intézkedéssel.

Csak zárójelben jegyezzük meg, hogy az ítélet szerint a legutolsó tárgyalási napon az Ügyészség a viszontválasza kapcsán az archiválással kapcsolatban iratokat csatolt „bár annak szükségességét a bíróság külön nem látta”. (171. old. utolsó előtti bek.)

Ezek a tárgyaláson nem kerültek ismertetésre és a Tisztelt Törvényszék megelégedett a feltételes móddal „hogy az archivált felvételek beszerzésére később is sor kerülhetett”!

Ez nyilván nem lehetséges, hisz a felvételek nem voltak archiválva.

A másodfokon eljáró Tisztelt Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa ugyanezen védői észrevételre pusztán az elsőfokú bíróság érveire hivatkozott, amely érdemi válaszként semmiképpen nem fogadható el.

V/B. Belső kamera felvételek törvénytörő felhasználása

A külső kamera felvételek felhasználásához hasonlóan igen komoly törvényességi aggályok merülnek fel a belső kamera felvételek felhasználását illetően is az általam képviselt vádlottak esetében az alábbiak szerint:

A jelen alkotmányjogi panaszban fentebb felsoroltuk, hogy milyen törvényességi aggályok vannak a beszerzett bizonyítékokkal kapcsolatban. Valamennyi film és hangfelvétel, amely alapját képezi az I.r. vádlott tevékenységének a védői álláspont szerint törvénytörő módon lett felhasználva, ezeket bizonyítékként felhasználni nem lehet. A már említettekén kívül az I.r. vádlottat szinte valamennyi vádpontban érinti az, hogy a 6. és 7. fülkére kértek és kaptak engedélyt, ehhez képest a 5. fülkében teljesített szolgálatot az I.r. vádlott, amire egyébként engedély sem volt, majd csak az eljárás folyamán a titkosszolgálati eszközök beszerzésének megkezdését követően később lett megkérve erre a sávra az engedély.

Az I.r. vádlott esetében további alapos kétségeket támaszt az a tény, hogy amikor először engedélyezi a bíróság a titkosszolgálati eszközök alkalmazását, az a 6-os és 7-es fülkére történik.

Az I. fokú bíróság álláspontom szerint tévesen fogadja el azt az ügyészi álláspontot, hogy ez az engedély kiterjed az 5. sávhoz tartozó fülkére is. Az engedély kifejezetten a 6, 7, sávra szól, így az ítélet megállapításait cáfolja az a tény, hogy június 22-től terjedő időszakra az engedélykérést kiterjesztették az 5. sávra is. Erre kizárólag azért kerülhetett sor, hogy valamilyen módon az ezt megelőző időszakon beszerzett bizonyítékokat igyekezzenek törvényessé tenni. Az eljáró bíróságok az előző időszakhoz is a vádhatóság álláspontjának megfelelően törvényesnek fogadják el, ami azt jelenti, hogy az I.r. vádlott esetében törvényes bizonyíték nélkül állapítottak meg bűnösséget az eljáró bíróságok, azokban az esetekben, amikor az 5. sávban teljesített szolgálata kapcsán állapítottak meg bűnösséget.

A BKKB.2015. IV.27.-től 16 órától, 2015.július 25-én 16.-ig, Záhony Közúti Átkelőhely kilépő 6.-os busz sávjában, illetve a kilépő irányú 7-es kamionsávban elhelyezett útlevél fülkébe technikai eszközök beszerzését engedélyezte.

A későbbi június 22.-én kelt végzés már 2015. július 25-től adott engedélyt az 1,2,3,4,5 számú sávokra is. A két engedély közötti különbség nem elírás következménye.

VI.r. vádlott terhére rótt cselekmények 2015. június 27-28-i napon készült titkosszolgálati felvételeken alapulnak.

Ezen cselekmények vonatkozásában az NVSZ közel egy hónap múlva 2015. július 22-én tett feljelentést. Ez a feljelentés jóval túl van a 8, vagy a 15 napon, de haladéktalannak semmiképpen nem nevezhető, így ezen felvételek felhasználására jogszabályi tilalom alatt állt. Ezek vonatkozásában a védői indítvány felmentésre irányult, ennek ellenére az eljáró bíróságok a büntetőjogi felelősséget jogerősen megállapították.

VI.r. esetében a 2015. augusztus 1 napján készül kamerafelvételek archiválása nem lett megkérve, így e felvételeket 30 nap elteltével törölni kellett volna, ezért ezek a felvételek sem használhatók fel bizonyítékként. Amennyiben a külső és belső felvételek bizonyítékként nem használhatók fel, úgy a VI.r. vádlott felmentésének lett volna helye bizonyítottság hiányában.

A belső kamerafelvételek, amelyeken szerepel t. vádlott az alábbi dátumokkal készültek:

2015.06.21 - 2 esemény, 2015.06.29 - 3 esemény, 2015.07.05 - 2 esemény, 2015.07.13 - 2 esemény. Ezekre az időpontokra az archiválás megkérve nem lett, jogszerűen archiválás nem készülhetett, így ezek a felvételek már bizonyítékként nem létezhetnek, hiszen archiválás nélkül 30 napon túl ezeket a felvételeket meg kell semmisíteni. Egyébként a feljelentések is jóval túl vannak a 8 napon, ami további törvényességi aggályokat vet fel. A módosított vád szerint a cselekményeket az 5. és 6 forgalmi sávban történő útlevelkezelések során követte el. Az 5. forgalmi sávra viszont a védői álláspont szerint szintén nem volt engedélyezve a titkosszolgálati eszközök alkalmazása.

Az iratokból megállapítható, hogy a VIII.r. vádlott esetében a titkosszolgálati eszközök bizonyítékként nem használhatóak fel, tekintettel arra, hogy valamennyi a terhére rótt cselekmény vonatkozásában az információszerzéshez képest több mint 8 nap elteltével történt a feljelentés és a VIII.r. vádlott esetében nincs egyetlen olyan nap, vagy alkalom sem, melyre vonatkozóan az archiválás szabályszerűen meg lett volna kérve, és az archiválás meg történt volna. Így az információ beszerzésétől számított 30 napon belül a VIII.r. vádlott terhére rótt valamennyi cselekménynél a videó felvételt törölni kellett volna az Alkotmánybírósági, a Kúriai döntések és a jogszabályok alapján. Így álláspontom szerint a felvételeken alapuló ítélet teljesen megalapozatlan, törvénysértő, hiszen ha, a felvételeket, mint törvényellenes bizonyítékot kirekesztiük a bizonyítékok köréből, úgy semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre bűnösségére vonatkozóan. Ezért a vádlott felmentésének lett volna helye.

██████████ XIII.r. vádlott a terhére megállapított cselekmények közül 2015. július 28-29 napján kelt titkosszolgálati felvételekkel kapcsolatosan csak július 22-én történt feljelentés, így ezeken a felvételeken található bizonyítékok törvényesen nem használhatóak fel. Védői álláspont szerint nem használható fel 2015. július 05.napján készült felvétel sem, e nappal kapcsolatos feljelentések kb. egy hónap múlva 2015. augusztus 3-án került sor, amely jóval túl van a 8 napon, szó sincs haladéktalan feljelentésről.

Az első fokú bíróság a XVII. rendű vádlott ██████████ volt címzetes r.törzszászlós tekintetében V.2.a, XVI.1.a, XVI.2.a , XXVII.2.b ,XLI.1.b tényállásban a vesztegetést, a felvételeken a bíróság által megállapított ismeretlen összegű készpénznek az átvételére alapozta.

Álláspontom szerint a fenti tényállásokban beszerzett bizonyítékok és az elvégzett bizonyítás alapján nem lett volna helye a terhelt büntetőjogi felelőssége megállapításának.

██████████ XVII.r. vádlott esetében becsatolt szakvéleményekkel ellentétesek az eljáró bíróságok ítéletei. Ezen túlmenően rá is vonatkoznak a jelen alkotmányjogi panaszban már felhozott indokok, miszerint olyan fülkék esetében is elfogadták az eljáró bíróságok a belső felvételeket, amelyekre nem volt engedélyezve a titkosszolgálati eszközök alkalmazása.

A XVII.r. vádlott esetében több vádpontot is érint nem csak a külső és belső kamerák felvételeinek törvénysértő felhasználása, hanem az az anyagi jogszabálysértés, amellyel az eljáró bíróságok a vádlott bűnösségét megállapítják.

Az eljáró bíróságok úgy állapítják meg a XVII.r. vádlott terhére a vesztegetés minősített esetét, hogy bizonyíthatóan még az eljáró bíróságok ítéleti tényállása szerint sem találkozik vagy beszél az aktív vesztegetővel. Az általam képviselt vádlottak esetében szinte mindegyiküknél előfordul az, hogy azt a cselekményt, ha valamelyik vádlottárs a másik vádlottnak a vesztegetés elfogadását követően bármikor az általa átvett pénzből bármilyen összeget átad, azt az átvevő esetében is I. rendbeli minősített vesztegetésként értékelik az eljáró bíróságok.

Nem megalapozott az a bíróságok által megállapított tényállítás sem, hogy az ítéletben nevesített tényállási pontokban előzetes megállapodás alapján részesedésként adtak az ítéletben nevesített vádlottak pénzt a XVII.r. vádlottnak. Sem az előzetes megállapodásra, sem arra, hogy részesedésként adtak pénzt az ítéletben felsorolt tényállási pontokban nincs semmi konkrét bizonyítéka az eljáró bíróságoknak. Indoklásában általánosságot hoz fel.

Az eljáró bíróságok ítéletükben az XVII.r. vádlottat érintő egyetlen vádpontban sem indokolták, hogy hogyan nyújtott szándékosan segítséget a tényállásban nevesített bűncselekmény elkövetéséhez. A szándékos segítségnyújtás az alapfeltétele a bűnsegédi alakzatnak.

Közismert, hogy a jogalkotó a vesztegetés vonatkozásában a bűncselekmény befejezettségét rendkívül korai stádiumban határozza meg. Ennek megfelelően a vesztegetés akár az előny kérésével, de magával az elfogadás tényével is befejezetté válik.

Ebben az ügyben a XVII.r. vádlottat érintő IV.4.f, V.2.a, XVI.2.a , XXVII.2.b ,XLI.1.b számú tényállásban került sor több rendbeli bűncselekmény megállapítására, olyan esetben amikor a XVII.r. vádlott szolgálatában nem közvetlenül az utastól, hanem más vádlott ad át részére „pénzt” (amit a szakértői vélemények nem támasztanak alá). Ebben a szituációban az aki adta a pénzt feltehetően (de ez sem bizonyított) elfogadta az előnyt, tehát maga a vesztegetés mint bűncselekmény befejeződött. A bűncselekményből származó pénz továbbadása már csak valamilyen bűnkapcsolati magatartásként értékelhető, önálló vesztegetésként semmiképpen. Azokban az esetekben tehát, ahol bármely vádlott a társától „fogadott el pénzt” nem valósíthatnak meg bűncselekményt, hanem büntetlen utócselekménynek tekintendők.

██████████ XXI.r. vádlott terhére rótt cselekmények közül 2015. augusztus 1. napja nincs a bekért kamera felvételek között, míg a július 05-06. napon történekekkel kapcsolatos feljelentés 8 napon túli, mivel 2015. augusztus 3-án kelt ez a feljelentés, így ezeken a napokon készült felvételek részben az archiválás hiánya, részben pedig az elkésett feljelentés miatt álláspontom szerint nem használhatóak fel. A vádlottal szemben törvényesen beszerzett bizonyíték nem állt rendelkezésre, ezért felmentésének lett volna helye.

A XXVII.r. ██████████ vádlott esetében a módosított vád szerint is egyetlen napon valósította meg a vád szerinti három tényállást. Ez eleve kétségessé tette az üzletszerű minősítést, de kétségessé tette a bűnszövetséget is, hiszen e tényállási pontok szerint nem tudni, hogy kik a bűnszövetség további tagjai. A vád szerint vélt vagy valós túlsúly miatt kért és fogadott el 50-50 eurót, azonban ezt a vádirati állítást az I. fokú bíróság sem fogadta el, tehát a túlsúly miatti kötelezettségszegés sem lehet minősített esete e vádlott vonatkozásában a vesztegetésnek.

A tényállás abból a szempontból is kétséges, hogy az ügyészi feltételezésen kívül semmi nem bizonyítja, hogy „meg nem határozható külföldi utasoktól és okból legalább 500 eurót fogadott el”.... melyet átadott ██████████ vádlottnak, hogy a pénzt „elrejtés céljából vigye be a központi épületbe”. Ezeket az állításokat felvételek nem igazolják azon túlmenően, hogy 2015. július 5. napjára vonatkozó

titkosszolgálati felvételeket a védői álláspont szerint, mint törvényes bizonyítékokat felhasználni nem lehet, hiszen ennek a napnak a felvételeit archiválni nem kérték, így nem is lett archiválva. Az ekkor készült felvételek nem képezhetik bizonyítás anyagát, hiszen ezen felvételek törlése 30 napon túl kötelező volt. A feljelentés egyébként 8 napon túli.

██████████ XXVII.r. vádlott esetében álláspontom szerint felmentésnek lett volna helye figyelemmel arra, hogy a terhére megállapított cselekmény elkövetésének napja 2015. július 5., amely napon készült felvételeket legkésőbb augusztus 5-én meg kellett volna semmisíteni a 30 nap elteltével, tekintettel arra, hogy e nap felvételei archiválásra nem kerültek.

██████████ XXVIII.r. vádlott a módosított vád szerint is egyetlen napon két alkalommal fogadott el 50-50 eurót útlevélezései tevékenységével kapcsolatban úgy, hogy a vád szerint sem állapítható meg, hogy a járművek túlsúlyosak lettek volna. Ezen túl a módosított vád szerint meg nem határozott időben külföldi utastól – de legalább egy utastól – elfogadott 100 euró értékű bankjegyhez hozzá tette az 50 eurós bankjegyeket és azt a melltartójába rejtette.

Arra semmilyen bizonyítékot nem jelöl meg a vádhatóság, hogy az a 100 eurós bankjegy, amelyhez hozzá rendezte állítólag a XXVIII.r. vádlott a két 50 eurós bankjegyet az honnan van, kitől származik külfölditől, belfölditől, utastól, kollegától, találásból stb. Ehhez képest az egy napi állítólagos kétszer 50 euró elfogadását az I. fokú ítélet bünszövetségben, és üzletszerűen elkövetettnek minősíti annak érdekében, hogy a súlyosabb minősítés megállapítható legyen.

Azt, hogy ██████████ milyen bünszövetségnek a tagja volt, arról nem szól a módosított vádirat sem. Ezen az egy napon történő esethez nem kellett bünszövetség sem, a vád szerinti két összeg pedig nyilvánvalóan nem teszi üzletszerűvé ██████████ cselekményét.

Védői álláspont szerint téves a mindkét minősítő körülmény megállapítása, mert sem a bünszövetség sem az üzletszerűség nem állapítható meg e tényállás alapján még akkor sem, ha minden vonatkozásban elfogadható lenne az I. fokú bíróság által megállapított tényállás. Nincs arra adat, hogy ██████████ rendszeres vagyoni haszonszerzés végett több alkalommal, hosszabb időn át haszonszerzésre törekedett volna, mint határrendész.

██████████ esetében álláspontom szerint felmentésnek lett volna helye figyelemmel arra, hogy részben a bünszövetség és üzletszerűség vonatkozásában anyagi jogszabálysértéssel állapították meg a bűnösséget az eljáró bíróságok, részben

pedig azért, mert titkosszolgálati engedély nélküli felvételek kerültek esetében felhasználásra.

A terhére megállapított cselekmény elkövetésének napja 2015. július 12. amely napon készült felvételeket legkésőbb augusztus 12-én meg kellett volna semmisíteni a 30 nap elteltével, tekintettel arra, hogy e nap felvételei archiválásra nem kerültek, és a feljelentés egyébként is 8 napon túli. A felmentés további indoka az, hogy az intézkedés abban a kilépő 5-forgalmi sávban történt, mely sávra vonatkozóan ekkor még nem volt engedély a titkosszolgálati eszközök alkalmazására.

██████████ XLII.r. vádlott esetében a 2015. augusztus 24. nap nincs a bekért kamerafelvételek között, ezen a napon készült felvételek archiválva nem lettek, így állásponturnk szerint bizonyítékként nem lettek volna felhasználhatók.

Az I.fokú ítéletből megállapítható, hogy 2015. augusztus 5 napján érkezett feljelentés, amely a 2015. július 5. és 12. napján beszerzett információkon alapul. Ez a védői álláspont szerint azt jelenti, hogy a 2015. július 26. és augusztus 3. között beszerzett titkosszolgálati információk vonatkozásában is lejárt a feljelentés határideje. Ezek, és a többi felvételek sem lettek volna felhasználhatók bizonyítékként ██████████ XLII.r. vádlott esetében. Az elítélése törvénysértő, felmentésének lett volna helye.

██████████ XLV.r. vádlott esetében a védői álláspont szerint sérül az az alkotmányos alapelv, amelyet a 28. cikk fogalmaz meg az alábbiak szerint:

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A védői álláspont szerint ezen követelményeknek a ██████████ vádlott ellen hozott ítéletek nem felelnek meg.

██████████ XLV.r. vádlott 2017 szeptemberében megszűnt a szolgálati viszonya a rendőrségnél. Ugyanebben a hónapban térdsérülést szenvedett, melyet 2018. februárban műtetre került sor. Ez idő alatt a saját vállalkozásában tevékenykedett. A műtét utáni rehabilitációs kezeléseket során, egyéb mozgáskoordinációs panaszai merültek fel.

2018 áprilisában Parkinson kór állapították meg nála. Azóta folyamatos orvosi kezelés alatt áll. Gyógyszerekkel enyhítik a tüneteit, ám ezek hatékonysága egyre instabilabb. Fizikai terhelhetősége folyamatosan romlik, mozgásában részben korlátozva van, amely még jobban megnehezíti az álláskeresést.

13 éves sajátos nevelési igényű gyermekét egyedül neveli, akinek pszichiátriai vizsgálata jelenleg is folyamatban van.

A vádlott betegségének diagnosztizálását követően vállalkozása csődbe ment, az ezzel járó anyagi terheket nem tudta finanszírozni és fizikálisan sem volt képes a teendőket ellátni. A felgyült tartozás miatt megszüntetni a vállalkozást nem tudta, így a tartozások jelenleg is halmozódnak.

A Parkinson megállapítását követően - amíg bírt – dolgozott, 2019. július - 2020. január között Dombrádon a Kék Lagúna étterem és panzió dohányboltjában dolgozott. Ekkor jövedelme 130.000.-Ft volt.

2020. februártól alkalmi munkákból származik jövedelme, mely átlagosan 60-70.000.-Ft. havonta, így hiteleit fizetni hónapok óta nem tudja.

A tárgyalásokon és a nyilvános ülésen részben egészségi állapota, részben anyagi terhei miatt nem tud megjelenni.

XLV.r. vádlott, [REDACTED] a beteg gyermekét egyedül neveli és már az I. fokú eljárás során igazolást nyert az, hogy rendkívül súlyos, gyógyíthatatlan Parkinson kór betegségben szenved a vádlott. Az I. fokú ítélet összesen kétszer 40 euró átvételét rója a terhére, amit az ítélet szerint ugyanazon a napon vett át.

Védői álláspont szerint a vádlott tevékenysége üzletszerűnek nem minősíthető és nem állapítható meg sem a bünszövetség, sem a két rendbeli köteleességszegés sem. Ennek a napnak a felvételeit ugyan archiválásra bekérték, azonban sem a külső sem a belső felvételekből az ítéleti tényállás nem állapítható meg. Nem állapítható meg a felvételekből a kötelezettség szegés sem, nevezetesen az, hogy a túlsúly vagy a túltartózkodás miatti bírság mellőzése érdekében fogadott el pénzt a vádlott.

[REDACTED] vádlottnál az eljáró bíróságok igen jelentős súlyú enyhítő körülményeket nem vették kellő súllyal figyelembe, nevezetesen a vádlott gyógyíthatatlan betegségét, valamint a gyermeke betegségét. Ezért a védői álláspont szerint annak ellenére, hogy az I. fokú ítélet tényállását az Ítéletábrla elfogadta, úgy ez esetben is a kiszabott büntetés lényeges enyhítésének lett volna helye, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztése lett volna indokolt.

Tekintettel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék Elnöke kiadott egy igazolást 2015. augusztus 5. és szeptember 10. napjára kétséges az, hogy a 2015. augusztus 3-án beszerzett információ vonatkozásában haladéktalanul megtörtént a feljelentés. Annak rendkívül csekély az esélye, hogy a 2015. augusztus 5-i igazolás az augusztus 3-i információszerzésre vonatkozna, amely napon történt a cselekmény [REDACTED] terhére. Az iratokból megállapítható, hogy az NVSZ harmadik feljelentése 2015. augusztus 3-án kelt, amely a 2015. VII.5-i, és 2015. VII.12-i titkosszolgálati úton beszerzett anyagra vonatkozik. Ez viszont arra utal, hogy [REDACTED] esetében sem továbbították haladéktalanul a beszerzett információt, információ spájzolása nem

csak az Alkotmánybíróság és a Kúria, hanem a hatályos jogszabályok alapján is tilos, így álláspontom szerint ennek a napnak a felvételei bizonyítékként nem használhatóak fel. Amennyiben ezeket a törvényellenes bizonyítékokat az eljárás bíróságok kirekesztették volna a bizonyítékok köréből úgy [REDACTED] vádlott felmentésének lett volna helye.

[REDACTED] XLIX.r. vádlott esetében jogszerűen szintén nem használhatók fel a kamera felvételek, mivel az ítéletekben meghatározott napra vonatkozóan archiválás megkérve nem lett, a felvételt 30 nap elteltével törölni kellett volna. Ezen túlmenően pedig a feljelentés is 8 napon túli.

[REDACTED] esetében álláspontom szerint az üzletszerűség, a bünszövetség és a kötelezettség szegés sem bizonyított, így anyagi jogszabálysértés is megállapítható az elítélésével kapcsolatban.

VI. További eljárási szabálysértések és a vádmódosítás

Foglalkoznunk kell a védelmet megillető jogokkal is, amelyek kapcsán utalok arra, hogy az Alkotmánybíróság már működésének kezdetén kimondta, hogy a védelemhez fűződő jog az alkotmányos büntető eljárás egyik olyan alapelve, amely a büntető eljárás valamennyi szakaszában számtalan külön részletszabályban érhető tetten. (8/2013. (III.1.) AB Határozat) Ugyanezt a korai Alkotmánybíróság a 25/1991. AB Határozatában úgy fogalmazta meg, hogy a védelemhez való jog az alkotmányos büntető eljárás alapelve, az eljárás egész menetében számtalan részletszabályban ölt testet. A védelemhez való jog a büntető eljárás alá vont személy azon jogaiban illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a vele szemben érvényesített büntető jogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejthesse, az igénnyel szembeni érveit felhozassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait előterjeszthesse.

A fentiekre figyelemmel ezért a védelemhez való jog alkotmányos megítélése csakis a terhelt és a védő jogainak együttes szemlélete alapján lehetséges. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatában a jogállami büntető eljárás korlátozhatatlan minősége az eljárás tisztessége, amelynek egyik eleme az a követelmény, hogy a terhelt védelemhez való joga hatékonyan érvényesüljön. (17/2005. (IV.28.) AB Határozat, ABH 2005.175.185.) Mindezek egyértelműen kapcsolódnak az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében megfogalmazott védelemhez való joghoz is. Az Alkotmánybíróság fent idézett határozata (8/2013. (III.1.) AB Határozat) megjegyzi azt is, hogy az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII.13.) AB Határozatában elvi jelentőséggel kimondta, hogy az egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés. (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségi

Okmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye) Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. (ABH 2011. 291.321., legutóbb megerősítve: 32/2012. (VII.4.) AB Határozat, ABK 2012. 228.233.) A határozat szerint a hazai alapjogvédelem minimum szintje tehát nem süllyedhet a vállalt nemzetközi jogi elvárások alá. Mindebből következően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. Cikk (3) bekezdésében elismert védelemhez fűződő jogból fakadó minimális elvárások meghatározásakor figyelemmel volt a vállalt nemzetközi és uniós jogi elvárásokra, különösképpen a bíróság által kimunkált gyakorlatra.

Tisztában vagyunk azzal, hogy a másodfokú eljárás során a nyomozati szakban elkövetett szabálysértések csak kivételesen és akkor jutnak jelentőségre, ha azoknak a súlya olyan mértékű, hogy büntetőjogi főkérdések (bűnösség megállapítása a cselekmény jogi minősítése, büntetés kiszabása) tekintetében lényeges kihatása van. A tisztességes eljárásnak azonban a nyomozati szakban is érvényesülnie kell.

Ebben az ügyben már a bírósági eljárás elején kifogásoltuk, hogy az iratismertetés (még a régi Be. szabályai szerint) gyakorlatilag nem történt meg.

Az iratismertetéssel kapcsolatban nem mehetünk el szó nélkül amellett sem, hogy a védelem számára nem biztosították a teljes irat megismerését, hanem az ügyész döntötte el, hogy mi az ami megismerhető és mi az ami nem. Emiatt a az ügyben eljáró más védő részéről panasz benyújtásra is sor került, amelyet a Legfőbb Ügyészség helytelen törvény értelmezés mellett elutasított. A Be. 193.§. (1) bek.-ének első mondata egyértelmű atekinteben, hogy a nyomozás összefűzött iratait kell megismerhetővé tenni, amelyről Láng László Legfőbb Ügyészségi Osztályvezető a Kommentárban maga írja, hogy ennek garanciális jellege van.

Az a tény, hogy a bekezdés második mondata azt tartalmazza, hogy lehetővé kell tenni, hogy a gyanúsított és védő az esetleges vádemelés alapjául szolgáló összes iratot megismerhesse kétség kívül nem szerencsés fogalmazás, mert itt az iratismertetés egyik céljára utal a törvény szöveg, konkrétan arra, hogy a terhelt és a védő megismerheti a vádemelés alapját. De ez nem szűkítő értelmű és nem azonos azzal, hogy az ügyész dönti el, hogy mi az, amit a maga részéről a vádemelés alapjának tekint, mi az, amit megmutat és mi az, amit nem, mert az iratismeretnek teljes körűnek kell lenni.

A törvény szerint az ügyész közzvádoló. Ebben a minőségében kötelessége a mentő és az enyhítő körülmények feltárására is. Így ha elfogadnánk, hogy az ügyész csak a vádat alátámasztó bizonyítékok megismerését tenné lehetővé, akkor az a védelmi jogok egyértelmű sérelmével járna, mert nem ismerhetné meg az enyhítő és mentő körülményeket.

Az álláspontomat látszik igazolni, hogy az új – 2018. július 01.-től hatályos – Be. már egyértelműen valamennyi irat megismerhetőségéről beszél, a normaszöveg szintjén és az indokolásban is. (Csak a bepillantás kedvéért két példa angolszász területről : Anglia: „A Lordok Háza a Mills és Poole ügyben kimondta, hogy az ügyésznek nincs diszkrecionális oka megtagadni a tanúvallomások átadását a védelem számára, még azzal a hivatkozással sem, hogy álláspontja szerint nem minősülnek hiteles bizonyítéknak.” USA: „A tagállamok egy része törvényben garantálja a terhelt számára a bizonyítékok megismerésének jogát, míg más tagállamokban ez a jog a bírói döntés függvénye lett.” Jó lehet az amerikai ügyész hagyományosan félnek tekinthető a büntető eljárásban, de semlegesen az igazságot szem előtt tartva köteles eljárni, ennek megfelelően az ügyésznek fel kell fednie a mentő bizonyítékokat a védelem előtt.)

Az iratismeret hiánya különös jelentőséggel bír amiatt is, hogy a Vádhatóság a tárgyalási szak végén hozakodott elő egy társas elkövetési formával is, a bünszövetséggel. Nyilván indokolt lett volna ilyen minősítés mellett az erre okot adó cselekmény iratainak is kellő időben történő megismerése, és a bizonyítási eljárás ennek megfelelően folyt volna le.

A lényeges eljárási feltételek közé sorolható, hogy a már sokat emlegetett külső felvételek tehát nem álltak a védelem rendelkezésére, sőt még a bíróság is késedelmesen kapta meg. Ezek a felvételek egyébként is olyan terjedelmű informatikai bázison voltak elhelyezve, hogy a tárgyalóteremben is csak külön informatikus segítségével lehetett azokat megismerhető állapotba hozni. Ez nem képezte akadályát annak, hogy a Vádhatóság menet közben jelentéseket készítsen a külső – belső felvételek összevetéséről és azokat minden vádlottnál bizonyítékként kezelje. Ezeket a bíróság kivétel nélkül mindet ismertette is.

Ugyanitt kell említést tennem arról is, hogy a Tisztelt Vádhatóság a bizonyítási eljárás előrehaladtával folyamatosan módosította a vádat. Ez odavezetett, hogy az Ügyészség az eljárás végén egységes szerkezetbe foglalta a módosításait és a 135 oldalas vádiratot 2019.06.05.-én e-mailen küldte meg a Fővárosi Törvényszéknek, ahonnan még ugyanaznap ugyancsak e-mailen 15 óra 04 perckor érkezett meg a védelemhez, azzal a jelzéssel, hogy a következő tárgyaláson (2019.06.12.-én) majd papír alapon is megkapjuk és ha tudjuk a védencünk e-mail címét akkor azt részükre „továbbítani” lehet. Mindehhez hozzátéve azt is, hogy „ne lepődjünk meg, hogy 4 részletben kerül megküldésre a vádmódosítás, mert sajnos sem az Ügyészségi, sem a Bírósági scannel nem tud egybe olvasni ennyi iratot”.

Az ügyben a vádlottak távollétében kézbesítési megbízottként jártunk el, a következő tárgyalás 06.12.-én volt (közben a pünkösdi ünnepek is), így gyakorlatilag a vádlottak részére csak a tárgyalás napján került sor a vádirat kézbesítésére. Megjegyezzük, hogy ilyen határidők és ilyen terjedelmű anyag és módosítás mellett a kézbesítési

megbízott szerepe teljesen formálissá válik, hisz a megfelelő kézbesítés nyilván gyakorlatilag lehetetlen volt.

Kétségtelen tény, hogy a védelem erre figyelemmel nem kérte a tárgyalás elnapolását. Mégis meg kell azonban említenünk, hogy a vádmódosítás igen lényeges elemeket is tartalmazott. Az egyik legfontosabb változás például az volt, hogy miután a Tisztelt Törvényszék a bizonyítási eljárás során rendre nem fogadta el a túlsúly megállapításával kapcsolatos ügyészi álláspontot, így ennek „helyettesítéseképpen” sor került az üzletszerűség mellett a bünszövetség, mint minősítő körülmény megállapítására történő indítványra, több vádlott esetében, több ponton is. A vádmódosítás egyébként ezzel nem ért véget, hisz az Ügyészség még a vádbeszéd során is próbálkozott további módosításokkal, amelytől a bíróság felhívására tekintett el.

A védelem jogai emiatt is egyértelműen sérültek, hisz az egész eljárás során a bünszövetség tekintetében nem volt védekezés, mert az alapvetően nem volt a bizonyítás tárgya.

Anyagi jogszabály alkalmazása

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (4) bekezdése szerint „Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.”.

Közismert, hogy a jogalkotó a vesztegetés vonatkozásában a bűncselekmény befejezettségét rendkívül korai stádiumban határozza meg. Ennek megfelelően a vesztegetés akár az előny kérésével, de magával az elfogadás tényével is befejezetté válik. Ebben az ügyben több esetben került sor külön további egy vagy akár több rendbeli bűncselekmény megállapítására, olyan esetben, amikor a szolgálatban lévő vádlott nem közvetlenül az utastól, annak útleveléből jut pénzhez, hanem különböző helyen és módon egyik vádlott ad pénzt a másik vádlottnak. Ebben a szituációban az aki adta a pénzt feltehetően (de ez sem bizonyított) elfogadta az előnyt, tehát maga a vesztegetés mint bűncselekmény befejeződött. A bűncselekményből származó pénz továbbadása már csak valamilyen bűnkapcsolati magatartásként értékelhető.

Felmerülhet az orgazdaság, azonban tudjuk, hogy a vesztegetés nem szerepel az orgazdaságot megvalósító bűncselekmények felsorolása között. Felmerülhetne esetleg a bűnpártolás megvalósulásának a vizsgálata is, azonban az ítéletnek az az alapkoncepciója, hogy valamennyi vádlott tudott arról, hogy a társaival együtt milyen cselekményeket követnek el, így értelemszerű, hogy a bűnpártolás megállapítására sem kerülhet sor, még az ún. tárgyi bűnpártolás sem állapítható meg, mert nem került bizonyításra, hogy a cselekményt a pénzt elfogadó személy érdekében követték el. Az eltérő tényállási elemek miatt a pénzmosás megállapítása se jöhet szóba.

Azokat az eseteket tehát, ahol valamely vádlott a társától fogad el pénzt vagy az események során elővesz pénzköteget és ahhoz hozzáteszi az éppen akkor elfogadott pénzt, nem valósíthatnak meg vesztegetést, hanem büntetlen utócselkménynek tekintendők.

E szempontok figyelembe vételével az alábbi vádlottaknál vesztegetés btt.-e nem állapítható meg, így az ebben történő elítélésük anyagi jogszabálysértésnek minősül.

Az indokolt bírósági döntéshez való jog sérelme

Utaltunk már rá, hogy az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III.1.) AB Határozatában a tisztességes eljáráshoz való jogot annak egyik részjogosítványával – az indokolt bírói döntéshez való joggal – összefüggésben vizsgálta.

Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály Alaptörvény ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. (7/2013. (III.1.) AB Határozat)

Jelen eljárásban az ítélet sarkalatos pontjait illetően nem meggyőző és elfogadható a bírói indokolás.

Így van ez például a külső kamera felvételek törvénysértő felhasználását illetően, ahol az egyértelmű tényeket sem fogadta el az elsőfokú bíróság, ebből következően az indoklása semmiképpen nem megfelelő. A Tisztelt Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mindezt megismétli, de nem ad okszerű választ a védelmi érvelésekre. Megjegyezzük, hogy a mintegy 70 oldalas másodfokú határozatból 50 oldalt tesz ki az írásban benyújtott ügyészi és védői fellebbezések igen részletes ismertetése.

Ugyanebbe a körbe tartozik, hogy a szakértői bizonyításra vonatkozó indítvány elutasításra került, azzal az indoklással, hogy az nem szakkérdés, ugyanakkor maga a hatóság is szakértőkkel dolgoztatja fel az anyagot. A nyomozati szakban elkövetett szabálysértések és a vádmódosítással kapcsolatos törvénysértő eljárás szintén válasz nélkül maradt.

A ténymegállapítást illetően az egyik legjelentősebb mulasztás, hogy a bíróság miért fogadja el kellő kritika nélkül a vád megállapításait, a vádlottak egyes mozdulatairól, amelyek valójában nem is látszanak egyértelműen. Ez nem más, mint a vádiratban írtak hallgatólágos, de semmivel sem indokolt elfogadása.

Elvi kérdésnek tűnik, de mégis fontos, hogy nem osztjuk a másodfokú bíróság azon megállapítását, hogy „a bizonyíték érvénytelenségét tehát a beszerzés során elkövetett jogsérelem súlya akkor eredményezheti, ha az olyan jelentőségű, mint a bíróság, mint az ügyészség vagy a nyomozó hatóság által elkövetett bűncselekmény, tilalmazott módszer vagy az eljárás résztvevőinek lényeges jogséreleme. Másképpen megfogalmazva ezt azt jelenti, hogy eljárási hiba miatt akkor nem tekinthető érvényesnek és felhasználhatónak ez bizonyíték, ha beszerzéséhez vezető jogsérelem perújítási ok alapjául szolgálhat.”

Ennek a megközelítésnek nem lehet helye, hisz a tiltott bizonyíték nem csak bűncselekmény, hanem más egyéb módon is születhet, így ha teret engednénk a fentieknek, akkor kiüresedne a bizonyítékok tilalmával kapcsolatos törvényhely.

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése a kialakult gyakorlatnak megfelelően az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. Cikke szerint értelmezi és használja a tisztességes eljárás fogalmát. A Magyar Alkotmánybíróság gyakorlatában a (6/1998. (III.11.) AB Határozat) sokat idézett összegzése szerint a tisztességes eljárás „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni, ezért egyes részletek hiánya ellenére épp úgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan” avagy „nem tisztességes”.

A tisztességes eljárás (fair trial), amint arra már utaltunk is, az Alkotmánybíróság döntéseiben kimunkált alkotmányos mérce szerint olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére épp úgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes. (6/1998. (III.11.) AB Határozat, ABH 1998.91.95.)

Álláspontom szerint az Ítéletábrá határozata, amellyel változtatás nélkül helyben hagyta az I.fokú ítéletet méltánytalan és igazságtalan, így nem tisztességes.

Az Ítéletábrá teljesen figyelmen kívül hagyja azt, hogy a vádlottak több mint öt éven át álltak büntető eljárás hatálya alatt, az idő múlása, az eljárás elhúzódása egyetlen vádlott vagy védő terhére sem volt felróható az eljárás során. Az Ítéletábrá jogerős határozata szerint az idő múlását már az I.fokú bíróság is értékelte enyhítő körülményként. Az I.fokú ítélet meghozatalát követően azonban a jogerős ítélet meghozataláig - nagyrészt a Covid járvány miatt- további egy év és öt hónappal hosszabbodott meg az eljárás. Ezt az időszakot enyhítő körülményként nyilván az I.fokú bíróság nem értékelhette. Ez jelentős idő, amelynek a figyelmen kívül hagyása álláspontom szerint méltánytalan, és igazságtalan.

Méltánytalan és igazságtalan a jogerős Ítéletábrái ítélet (251.pont) azon megállapítása, hogy azon vádlottak vonatkozásában sem látott enyhítési lehetőséget,

akik kiskorú gyermekek eltartásáról gondoskodnak, mivel az I. fokú bíróság ezt a büntetések kiszabása során már értékelte. Ez azért méltánytalan, vagy igazságtalan, mert több olyan vádlott is van, aki esetében az I.fokú ítéletet követően született egy vagy két gyermek, amit enyhítőként az I. fokú bíróság nyilvánvalóan nem vehetett figyelembe. Ez a vádlottak esetében a kiskorú gyermekek születése, mint enyhítő körülmény, teljes mértékben figyelmen kívül maradt.

Mind az I.fokú, mind pedig a II. fokú bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta azokat a rendkívül nyomatékos enyhítő körülményeket, amelyek [REDACTED] XLV. r. vádlottnál bizonyítottan felmerültek. Vele szemben különösen [REDACTED] felmerül a méltányosság és igazságtalanság az alábbiak miatt.

A büntető eljárás harmadik évében 2018 áprilisában igazoltan gyógyíthatatlan Parkinson kórt állapítottak meg nála az orvosok. Bizonyított az is, hogy 13 éves saját nevelési igényű gyermekét egyedül neveli, aki pszichiátriai kezelésre szorul. Az I.fokú ítélet összesen 240 Euró átvételét rója a terhére, melyet ugyanazon a napon vett át. Nyilvánvaló, nem lehetett sem üzletszerű, sem bünszövetségben elkövetett, azon túl, hogy vele szemben beszerzett bizonyítékok törvényessége is erősen megkérdőjelezhető.

Mindösszesen 3 rendbeli ebből egy esetben bűnsegédkénti elítélés mellett 2 év végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabott ki vele szemben mind az I. mind pedig a II. fokú bíróság. Több olyan vádlott van, aki szintén 3.rb. cselekmény miatt van elítélve, szintén 2 évre, és szintén nincs a szabadságvesztés büntetés felfüggesztve. A többi 3.rb. bűncselekményt elkövető vádlottnál azonban nincs gyógyíthatatlan betegség, nincs súlyos betegség miatt kezelt gyermek, mint enyhítő körülmény, mégis ugyanazon büntetést alkalmazták vele szemben az eljáró bíróságok.

Álláspontom szerint alapvetően szükséges feltétel a tisztességes eljárás megállapíthatóságnak az, ha a kiszabott büntetés egyéniesítve van, és az eljáró bíróságok ítélete méltányos és igazságos. Méltányos és igazságos, azaz tisztességes.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A jelen alkotmányjogi panasz nagyrészt teljesen megegyezik a Dr. Kardos Sándor védőtársam által a IV.r. XII.r., XV.r., XIX.r., XXII.r., XXV.r., XXVI.r., XXXII., XXXIII.r, XXXV.r., XXXVI.r., és XXXIX.r. vádlottak érdekében ugyanezen ítéletek ellen előterjesztett alkotmányjogi panasszal. A védőtársam által előterjesztett panasszal minden vonatkozásban egyeztettünk és azzal az általam képviselt vádlottak vonatkozásában is egyetértünk.

A jelen alkotmányjogi panasz nagyrészt abban tér el Dr. Kardos Sándor védőtársam által előterjesztett panasszal, hogy az általam képviselt vádlottakra vonatkozik, illetőleg kiegészítettem néhány általam alkotmányossági szempontból lényegesnek ítélt kérdés felvetésével.

Természetesen védőtársam a jelen beadványt ismeri, annak előterjesztéséhez az Alkotmánybíróság felé a védőtársam hozzájárult.

Tisztelettel indítványozzuk, hogy az Alkotmánybíróság a jelen alkotmányjogi panaszunknak adjon helyt.

Nyíregyháza, 2021. február 12.

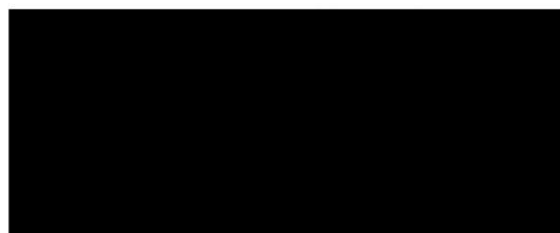
Melléklet:

10 db. adatkezelési nyilatkozat

10 db. meghatalmazás

Tisztelettel:

az I.r., VI.r., VIII.r., XIII.r.,
XVII.r., XXI.r., XXVII.r.,
XXVIII.r., XLII.r., XLV.r.
és XLIX.r. vádlottak védője

Dr.Helmecczy László
meghatalmazott védő